

udrli za njim. Petru pa je šinilo skozi glavo: »Prehiteti ga treba... prestreči ga... zastaviti mu pot!...«

In kakor blisk se je spustil po drugi strani gozda nizdol in res se mu je posrečilo, da je dosegel pot, ki se vije okrog hriba, še preden je hudobnež dospel po ovinku do tistega mesta. Peter mu je skočil nasproti in zakričal: »Tat, ali daš precej vse nazaj, kar si ukradel!« Tega pa je nepričakovani naskok tako presenetil, da so se mu roke kar same od sebe razklenile. Pustil je pasti svoj plen na tla in pobegnil.

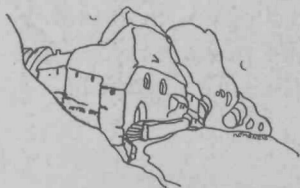
Peterčkovi tovariši se niso malo čudili, ko so ga uzrli nenadoma z vso obleko pred seboj.

»Kaj si z neba padel?« je vprašal eden izmed njih.

»Skoro da!« se je zasmel Peterček. »Vidite, tule doli sem priletel in baš še o pravem času!«

Tovariši so vsi priznavali, da morajo samo njega zahvaliti, da niso prišli ob obleko. Peterčku pa je šlo pri tem seveda še za nekaj več — za njegov zlat! »Kako pametno sem storil,« je pomislil sam pri sebi, »da sem žep tako dobro zamašil! Če bi mi ga bil, ko je bežal, ven iztresel, kod bi ga zdaj iskal?«

A popolnoma vendar ni bil zadovoljen s seboj. »Še vedno sem premalo previden!« si je očital. »Tistikrat sem materi pisal, da mi zlata nihče ne odnese, a zdaj — koliko je manjkalo, da nisem obenj!... Toda zdaj sem menda vendar že vse izkusil... zdaj se mi pač ne more nič več pripetiti!...«

Kolednica.

*Mi sveti Trije kralji
k vam v hišo smo prišli,
darov bi radi dali,
a revni smo sami.*

*Mi prosimo le sreče,
ki Bog naj vam je da,
da vedno polne vreče
imeli bi blaga.*

*Ta zvezdica pred nami
oznanja naj vam mir,
pod vašimi naj hrami
utihne vsak prepir.*

*Mi sveti Trije kralji
v to hišo smo prišli,
darov ste radi dali —
bodite srečni vsi!*

Fr. Ločniškar.

